

ELSŐ FEJEZET

Ahogy zuhanni kezdett, a leszállóegység hevesen meg rázkódott. B'Elanna Torres főgépész begyakorlott könnyedséggel őrizte meg az egyensúlyát: mindkét kezével megtámasztotta magát a vezérlőkonzolon. Az ujjai úgy cikáztak a paneleken, akár egy koncertező zongoristáé a hangszere billentyűin; folyamatosan módosította, fokozta vagy éppen csökkentette az energiaellátás szintjét. Utoljára az Akadémián repült a Csillagflotta kötelékébe tartozó leszállóegységgel, de percek alatt felelevenedett benne az akkor megszerzett tudás és rutin.

A küldetésnek elvileg nagyon egyszerűnek kellett volna lennie. A szektorban található legnagyobb aszteroidán jelentős armacolit lelőhelyek voltak; a hiperprocesszor Oltion-áramköreinek megjavításához pontosan ilyen ércre volt szükség. Torresnek sikerült engedélyt kapnia Janeway kapitánytól arra, hogy egy leszállóegységgel átmenjen az aszteroidára, és megszerezze a szükséges anyagokat. A szenzorok azt mutatták, könnyű menet lesz, a valóságban azonban az aszteroida legalább olyan változékonyak bizonyult, amilyen a Vadvidék volt. Ha Torres indulás előtt tisztában van ezzel, valószínűleg megkéri Paris hadnagyot, a Voyager legjobb pilótáját, csatlakozzon hozzá.

Paris helyett a vulkáni biztonsági tiszt, Tuvok ült a pilóta helyén. A homlokán mély ráncok jelentek meg, emiatt a szemöldöke már-már egyenesnek tűnt. Nyugodtnak lát-

szott, de a homlokán gyöngyöző veríték elárulta, valójában ő is feszült. Nem ő volt a legjobb pilóta a Voyager fedélzetén, de remekül értette a dolgát.

Már nagyon közel voltak. A Voyager szenzorai szerint az övezetben nagy koncentrációban jelen volt az az érc, amiből Torres mindenképpen szerezni akart bizonyos mennyiséget.

– Nem hiszem, hogy a leszállóegység tovább bírná ezt a megpróbáltatást – jegyezte meg Tuvok a tőle megszokott nyíltsággal.

– Nem hiszem, hogy tovább bírnam ezt a megpróbáltatást! – Torres felemelte és a konzolra helyezte a kezét. Ugyanabban a pillanatban kis híján elvesztette az egyensúlyát. El akarta érni, hogy valami – bármi – jól működjön. Dühítette, hogy nem rendelkezik se megfelelő felszereléssel, se a feladat elvégzéséhez szükséges idővel. Úgy érezte, mintha az egész Delta Kvadráns ellene fordult volna.

– Jelentést! – Janeway kapitány hangja tisztán érkezett a bukdácsoló leszállóegység kommunikációs rendszeréből. Torres kis híján vigyázzba vágta magát. Addig, amíg nem találkozott Janeway-jel, már azt hitte, kikopott belőle ez a reflex, ám azóta rá kellett jönnie, erről szó sincs.

A megfigyelőernyőre nézett. Az aszteroidák úgy vették körül a kis hajót, ahogy a cardassiaiak szokták tehetetlen bajori bárkákat. Ami néhány órával korábban még a remény víziója volt, mostanra a csalódottság szimbólumává változott.

– Az úrnek azon erői, amelyek szétszaggatták és aszteroida-övvé változtatták ezt a bolygót, még mindig működnek – mondta, és közben megpróbálta elkerülni, hogy átszivárogon a hangjába a frusztráció, amit érzett. Ebben közel sem volt annyira sikeres, mint Tuvok. Időnként úgy érezte, a vulkáni a színtiszta intellektust képviseli, ő viszont eleven, két lábon járó érzelemhalmaz. – Nem tudom

biztosan, hogy ez a hajó mennyi ideig képes ellenállni a támadásnak, és sajnos nem találtam meg a módot, amivel blokkolni lehetne a jelenség hatásait.

– Harminc másodperc a célponting – közölte Tuvok.

– Ebben az esetben azt javaslom, B’Elanna, hogy Mr. Tuvokkal együtt térjen vissza a hajóra. Remélhetőleg meg fogjuk találni a módját, hogyan szerezzük meg innen azt a bizonyos ércet.

– Kapitány, valószínűleg ez az egyetlen esélyünk arra, hogy elvégezzük a feladatot.

Tuvok figyelmeztetően felvont szemöldökkel nézett rá. B’Elanna még mindig nem szokta meg a Csillagflotta hajóira jellemző szigorú szolgálati struktúrát.

– Húsz másodperc – mondta Tuvok.

– Tulajdonképpen ön dönt, B’Elanna, de nem szeretném elveszteni két tisztemet egy ilyen, valójában kis horderejű küldetés során.

B’Elanna éppen kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, amikor Tuvok megragadta a karját. A vulkáni megrázta a fejét.

A jelek szerint senki sem értette, hogy a küldetés milyen fontos B’Elanna számára. A Voyageren elvégzendő javítási munkálatokat csak akkor fejezhették be sikerrel, ha megszerzik ezt az ércet. B’Elanna volt az, aki egymásután két-három műszakot is lehúzott annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb működőképessé tegyék a berendezéseket. Tudta, ha a kapitánynak kellett volna elvégeznie azt a rengeteg munkát, ő sem nevezné kis horderejűnek a küldetést.

A leszállóegység tovább hánykolódott az űrbeli turbulenciában. Tuvok biztos kézzel távol tartotta a kis hajót a méretesebb aszteroidáktól, de a kisebb darabok folyamatosan ostromolták a pajzsokat.

– Kapitány, már csupán néhány másodperc, és...

A leszállóegység belső világítása egy pillanatra elhomályosult. B'Elanna ujjai a vezérlőpult fölött röpködtek. A megfigyelőernyőn egy nagyobb méretű, vészjósló aszteroida jelent meg – az objektum közvetlenül a leszállóegység előtt volt, és közeledett.

– Jelentést! – kérte a kapitány.

Az űr turbulenciája negatív hatásokat gyakorolt a leszállóegységre, még hozzá olyan módon, hogy B'Elannának nem volt ideje a problémák orvoslására. A kijelzők szerint a rendszerek energiát vesztek, csökkent a létfenntartó egységek hatékonysága.

– A sikló nem a megszokott módon reagál a parancsaimra – jelentette Tuvok.

B'Elanna elmormolt néhány szitokszót. Tudta, ha nem fordulnak vissza azonnal, talán már soha többé nem lesz módjuk erre. Az érc megszerzése fontos volt, de annyit nem ért az egész, hogy miatta kockára tegyenek egy leszállóegységet.

Vagy... Vagy az életüket.

– Tűnjünk el innen! – mondta.

Tuvok olyan kurtán biccentett, mintha attól tartana, hogy egy ennél komolyabb mozdulat hatására elveszthetné az ön-maga fölötti, általa oly nagy becsben tartott kontrollt. Úgy dőlt előre, mintha arra számítana, hogy a pusztá akaraterével képes lesz mozgatni a siklót.

Néhány másodperccel később sikerült is megfordítania a leszállóegységet, amely azonban továbbra is rázkódott és forgott. A turbulencia mintha tovább fokozódott volna azután, hogy kifelé tartottak a mezőből. Torres fölött, a kommunikációs rendszerben valami lassú, állhatatos és irritáló nyüszítést hallatott.

A fények ismét elhalványultak, majd kialudtak. A kabin belsejében sötétség támadt, aminek hatására B'Elanna Tor-

res bal keze önkéntelenül ökölbe szorult. A jobb keze még mindig a kapcsolók és a gombok fölött cikázott.

– Tartalék energia a rendszerbe juttatva – mondta. A kabinban ismét felgyulladtak a fények, bár a világítás sokkal erőtlenebb volt, mint korábban. – A pajzsok húsz százalékon. Csak húszon... Lehetőleg ne ütközzünk neki semmi nagyobb dolognak!

– Ha a pajzsok húsz százalékon vannak, még egy kisebb ütközésnek is katasztrófális következménye lehet. – Tuvok olyan őszinteséggel közölte a vitathatatlan és nyilvánvaló tény, mintha a Föderáció képviselői előtt tartana szónoklatot. B’Elanna elhatározta, ha egy mód van rá, legközelebb inkább Parist kéri maga mellé; Parist, aki nem érezte szükségesnek, hogy minden egyes kijelentéséhez kommentárt fűzzön.

B’Elanna is előredőlt. A turbulencia még erősebbé és még félelmetesebbé változott. Olyan érzése támadt, hogy egy valódi áramlatot, egy valódi örvényt kell legyőzniük. A leszállóegység úgy rázkódott és zörgött, csattogott, mintha nem lenne több egy játékszernél, és úgy viselkedett, mintha arra készülne, hogy darabokra hulljon.

– Kapitány – mondta Torres –, a létfenntartó rendszer megbízhatatlanul működik. A sikló apránként szétmállik. Kérem, irányítsanak ránk egy vonósugarat!

– Megtörtént – mondta Janeway.

A helyzet olyan feszült volt, hogy még Tuvok is izzadt. Az ujjai legalább olyan gyorsan mozogtak a kapcsolók fölött, mint Torresé.

– Mi a jó...?

A fények ismét kialudtak, majd felgyulladtak. Szikrák pattogtak a két tiszt feje fölött, sűrű, az égő szigetelőanyagok bűzét árasztó füst töltötte meg a levegőt.

– Ez a kavics tíz centi átmérőjű volt – közölte a tényt Tuvok kimért hangon.

– A pajzsok öt százalékon vannak. – Ha megteheti, B’Elanna még nagyobb sebességre kapcsol. Ahelyett, hogy az öv belseje felé törtek volna, megpróbáltak kimenekülni a zónából. – Minden tőlem telhetőt elkövetek, de képtelen vagyok több energiát összeszedni. Egyszerűen nincs több!

A hajó ismét megremegett; hangos csattanás visszhangzott végig a kabinon. B’Elanna arca megrándult, amikor a konzolján villódzó vörös jelzőfényre nézett.

– A hátsó kabin magasságában megsérült a hajótest. Nem mozdulhatunk ki innen.

– Ennek az objektumnak másfél centi volt az átmérője – mondta Tuvok.

B’Elanna mély lélegzetet vett. Tuvok nyugalma időnként olyan volt, mint a fertőző betegségek: nagyon könnyen átragadt másokra.

– A pajzsokat sikerül öt százalékon tartanom – mondta jóval mélyebb és halkabb hangon, mint korábban. – A létfenntartó rendszereink azonban nem működnek.

– B’Elanna! Mr. Tuvok! – A kapitány hangja megtöltötte a füstös kabint. – Amint sikerül befognunk a leszállóegységet, viaszugározzuk magukat onnan!

A hajótest nyüsztése, és a test belsejében lévő tárgyak, eszközök zörgése fülsiketítővé változott. Tuvok tapasztalt pilótaként vezette a siklót, így sikerült kikerülniük a nagyobb aszteroidákat, az ötszázalékos energiatöltettel rendelkező pajzsok pedig képesek voltak blokkolni a kisebb törmelékdarabokat és a port, ám amikor ismét belecsapódott valami a hajóba, az egész szerkezet megremegett.

– Húsz másodperc – mondta a kapitány.

– Remélem, van még húsz másodpercünk – mormolta maga elé B’Elanna. A ruhaujjával kitörölte a szeméből a ve-

rítéket. – Leállítom a hajtóműveket, és minden energiát az elülső pajzsokba irányítok.

– Logikus – mondta Tuvok –, de várja meg a jelzésemet. A lehető legtisztább ösvényt fogom megcélozni.

Végrehajtott egy apró kitérőmanővert. A következő pillanatban valami becsapódott a leszállóegység farába.

– Most!

B’Elanna kezei a vezérlőpult fölött röpködtek, miközben átirányította az energiát a pajzsokba. Tuvok kezei mozdulatlanul válva lebegtek a konzol fölött.

– Az elülső pajzsok hatvan százalékon.

– Nem elég. – Tuvok az elülső megfigyelőablakon túl, pörögve-forogva feléjük tartó, ürrepülő méretű sziklatömbre mutatott.

– Voyager! – kiáltott fel B’Elanna. – Mérjék be a közvetlenül előttünk lévő aszteroidát, és robbantsák szét! Gyorsan!

– Már mi is látjuk. – A kapitány hangja éppen olyan nyugodt volt, mint Tuvoké.

Mi az, ők talán nem érzékelik ezt a feszültséget? – villant át B’Elanna agyán a kérdés.

B’Elanna minden energiát, amire rábukkant a viharvert leszállóegység rendszereiben, átirányította az elülső pajzsokba, de közben tisztában volt vele: ez sem lesz elég. Az a kődarab túlságosan nagynak látszott.

Azután, a legutolsónak tűnő pillanatban B’Elanna megérezte a transzporter csiklandását. Miközben eltűnt, a megfigyelőablakot nézte, amelyen túl egy fézersugár éppen beleszapódott az aszteroida közepébe.

Kathryn Janeway kapitány a híd közepén, kis terpeszben, a kezeit a háta mögött összefogva állva figyelte a monitort, amely éppen a szétrobbanó aszteroidát mutatta. A törme-

lékek éppen csak elkerülték a vonósugárra fogott parányi siklót.

– Mindkét tiszt a fedélzeten van, kapitány! – A transzporter teremben tartózkodó Hoffman zászlós mézédés hangja a kommunikátoron keresztül valahogy erőtlennek tűnt.

Janeway kifújta a levegőt, amit már jó néhány másodperce a tüdejében tartott. Elég meleg helyzet volt, nem sokon múlt a katasztrófa. Az otthontól ilyen távol még a rutinszerű akciók is kockázatosná válhattak. Korábban habozott, mielőtt tapasztalt tisztjeit küldte ki ilyen jellegű feladatok végrehajtására, most azonban örült, hogy éppen őket választotta. Ha ebben a küldetésben történetesen két, Tuvoknál és B’Elennánál kevésbé képzett, kevésbé rátermett embere vesz részt, talán már mindkettejüket elvesztették volna.

– Közvetlen találat az aszteroidán – mondta Harry Kim zászlós. Tapasztalatlansága ellenére jó tiszt volt. – A leszállóegységet nem fenyegeti veszély.

– Szép munka volt, zászlós – mondta Janeway, majd kissé oldalra fordulva Tom Paris hadnagyra nézett. – És szép munka volt az is, hogy ilyen közel sikerült kerülnünk a célponthoz. Remek repülést hajtottak végre. Az önök gyors reagálása és szakértelme ezúttal valószínűleg életeket mentett.

Paris hagyta, hogy az arcán megjelenjen egy elégedett mosoly, de egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a vezérlőpultról.

– Köszönöm, kapitány.

Janeway egy-két másodpercig mozdulatlanul állt. Merev testtartása a segítségére volt abban, hogy uralkodjon azon a nem igazán kellemes érzésen, ami mindig szétáradt benne, valahányszor eszébe jutott, hogy a Föderáció csillaghajója, a Voyager egyes-egyedül, magára hagyatottan tartózkodik a Delta Kvadránsban. Már korábban is részt vett olyan

küldetéseken, amelyek során nem számíthatott külső segítségre, de akkor mindig tudta, hogy néhány napon belül, ha hipersebességgel haladnak, a hajója megérkezhet valamelyik föderációs állomásra, vagy eljuthat egy baráti bolygó közelébe. Most azonban a Voyager egyedül volt, ráadásul az űr egy felderítetlen, egyelőre ismeretlen zónájában haladt.

Janeway tudta, hogy ez a tény a többieket is zavarja, bár igaz, soha, senki sem hozta szóba előtte a dolgot. Az első-tisztje, Chakotay egyszerűen nem volt az a panaszkodós, síránkozós fajta. Állandóan úgy állt Paris mögött, mintha nem bízna a hadnagy képességeiben és gyakorlottságában. A két férfi között furcsa kapcsolat alakult ki: szünet nélkül civódtak, de közben, titokban mindketten elismerték a másik tudását. Janeway általában úgy érezte, szerencsésnek tarthatja magát, hogy Chakotay és Paris is a legénységéhez tartozik, mivel ezen az úton lázadókra, kockázatot vállalni képes és hajlandó emberekre volt szüksége. Egy átlagos Csillagflotta-tisztnek vélhetőleg komoly erőfeszítéseket kellett volna tennie annak érdekében, hogy a sajátjává tegyen olyan dolgokat, olyan képességeket, amelyek Chakotay és Paris esetében olyan természetes volt, mint a lélegzés.

A kapitány a fiatal Kimet is nagyon sokra tartotta. A zászlós annyira tapasztalatlan volt az űrrepülés területén, hogy jobb híján a körülötte lévőkről vett példát, úgy viselkedett, ahogy a társai. Okos volt, ha kellett, akkor határozottnak bizonyult, képes volt döntéseket hozni – Janeway ezeket a tulajdonságokat tartotta igazán fontosnak.

A híd személyzete folytatta a szokásos, rutinszerű tevékenységét. Két zászlós a tudományos állomás fölé hajolva próbálta elemezni az aszteroida-övről begyűjtött információkat. Egy hadnagy Tuvok helyén, a biztonsági konzol közelében állt; a vulkáni visszatérésére várt.

Az aszteroida-övet célzó expedíció elegendő volt ahhoz, hogy izgalmassá tegye a reggelt; szerencsére semmi többről nem volt szó.

Legalábbis úgy tűnt...

Az expedíció rámutatott néhány komoly problémára, olyanokra, amelyekkel Janeway-nek haladéktalanul foglalkoznia kellett.

– 09:30-ra valamennyi magasabb rangú tisztet várom az eligazító teremben! – mondta a kapitány, miközben elindult a készenléti szobája felé, hogy a megbeszélés előtt összeszedje a gondolatait. – Chakotay parancsnok, addig az öné a híd!

Az eligazító terem, mint a hajó többi helyisége, fémes szürke szoba volt. Mint a Voyager valamennyi részleténél, a terem kialakításánál is a célszerűség volt az elsődleges célpont, de a kényelemről sem feledkeztek meg. Janeway, valahányszor belépett ebbe a helyiségbe, mindig úgy érezte, hogy az itt meghozandó döntések gyorsak, határozottak és fontosak lesznek.

Ahogy belépett, azonnal abbamaradt a halk társalgás. Neelix és Kes az asztal távolabbi oldalánál ült. Janeway tekintetét magára vonzották fényes és színes, a szabályzatban rögzítettektől jelentősen eltérő öltözékükkel. Már többször bebizonyították, hogy vezetőként és tanácsadóként jó hasznukat lehet venni, így a kapitány nem bánta meg, hogy fedélzetre vette őket.

Chakotay a szokásos helyén, a kapitány székének bal oldalán foglalt helyet. Jó felépítésű és erős volt – ebben hasonlított a Voyagerre. Paris az elsőtiszttel szemközt, az asztal túlsó oldalán ült. Ő nem volt olyan keménykötésű és izmos, mint Chakotay, viszont már többször tanúbizonysá-

got tett arról, hogy okos és agyafúrt, bár ezeket a tulajdonságait általában valami lágy szardonikusság mögé rejtette.

Janeway tekintete végül a leszállóegység két utasára siklott. Tuvok nyugodtan ült, a reggeli események látszólag semmiféle hatást nem gyakoroltak rá. Janeway örült, hogy láthatja őt. Sokat adott a vulkáni útmutatásaira – talán több esetben hagyatkozott rá, mint amennyit hajlandó lett volna nyilvánosan elismerni.

A kapitány számára B’Elanna Torres véleménye is sokat jelentett. A főgépész mosolygott; Janeway tőle számított a legkevésbé ilyen reakcióra. Úgy tűnt, mintha amiatt, hogy meglegyintette a halál szele, B’Elanna ezen a délelőttön a szokásosnál jóval optimistábban tekint a világra.

Janeway elfoglalta a helyét Chakotay mellett.

– A jelek szerint – kezdte minden bevezető nélkül – ebből az aszteroida-övből nem fogunk érceket szerezni. Amilyen hamar lehet, részletes jelentést kérek a történetekről és a leszállóegység állapotáról, a szükséges javítási munkákról.

– Egy órán belül megkapja, kapitány – közölte Tuvok.

– Kapitány – mondta B’Elanna –, Carey hadnagy már megkezdte a sikló átvizsgálását, és közben elvégzi a javításokat is.

– Helyes – mondta Janeway. Mély lélegzetet vett, azután kissé előredőlt. – Az aszteroida-övvel vívott ma reggeli csatánk is jól mutatja, milyen komolyak a problémáink. Rengeteg alkatrészre lenne szükségünk, a replikátorok csak minimális teljesítményt nyújtanak, a hiperhajtómű teljesítménye ötven százalékosra csökkent. Elég pontosan foglaltam össze a helyzetet?

B’Elannára nézett, aki valami oknál fogva úgy viselkedett, mintha óriási megkönnyebbülés érte volna. Talán azért, mert eddig azt hitte, Janeway semmit sem kíván tenni a gépészeti problémák megoldása érdekében.

– Igazság szerint – mondta – az a helyzet, hogy nem garantálhatom, hogy a hiperhajtóművek egy napnál tovább fognak funkcionálni, ha nem találunk vagy készítünk el néhány szükséges alkatrészt. Egy nap, de ennyi is csak akkor jön össze, ha szelíden bánunk a hajtóművekkel. Ha egy kicsit megerőltetjük őket... Nos, akkor legfeljebb tíz percet remélhetünk tőlük.

Janeway bólintott.

– Attól tartok, ugyanúgy látjuk a helyzetet, csak éppen...

– Önöknek szükségük van bizonyos alkatrészekre a hajó hajtóművéhez? – kérdezte Neelix. A jelek szerint eddig nem igazán jutott el a tudatáig, hogy korábban miről is volt szó. – Miért nem szólt, kapitány? Talán nem ígértem meg, hogy gondoskodni fogok önökről?

– De igen, Neelix, megígérte – felelte Janeway, és megpróbálta eltitkolni, milyen jól szórakozik Neelix közbevetésén. – De azt is közölte, hogy nem tudja biztosan, milyen típusú ércre van szükségünk...

– Érc! – Neelix olyan mozdulatot tett kis, pettyes kezével, mintha elvágna valamit. – Én most nem az ércről beszélek! Önöknek alkatrészekre van szükségük a hajójukhoz, én pedig ismerek a közelben egy helyet, ahol rengeteg ilyesmit szerezhetnek.

A helyiségben tartózkodók úgy fordultak az alacsony lény felé, mintha parancsszóra tették volna. Neelix elmosolyodott, és mintha megnőtt volna attól, hogy rá irányult a figyelem. Kes büszkén megveregette Neelix lábát.

– Kérem, folytassa! – mondta Janeway.

Neelix felnevetett és megszorította Kes kezét.

– Elviszem önöket az Alcawellhez. Ha megengedi, kapitány, megadom a koordinátákat...

– Alcawell? – kérdezte Paris. Ennek az egyetlen szónak a kimondásával több kérdést is sikerült feltennie, és közben

azt is jelezte, hogy a kapitány nem lesz hajlandó elfogadni a koordinátákat, amíg nem kap legalább néhány feleletet.

Janeway hátradőlt. A legénysége tagjai közötti interakció kiszámítható volt, és előbbre vitte a dolgokat.

Neelixet egyáltalán nem zavarta, hogy válaszokat kell adnia, egyetlen pillanatra sem jött zavarba.

– Az Alcawell jelentése... nagyjából az, hogy „Állomás”, pedig valójában nem állomás, hanem egy bolygó. Több faj egyedei szentnek tartják, sokan úgy gondolják, hogy ez az istenek lakhelye. – Úgy ölelte át Kest, mintha neki, egyedül neki szánná a szavait. – Már jártam ott. Igazság szerint az a hely senkinek sem az otthona.

– És mi olyasmi van ott, ami a segítségünkre lehet? – kérdezte Janeway.

– Rengeteg régi hajó. Rengeteg hajó! – Neelix elmosolyodott. – Több hajó van azon a bolygón, amennyit önök egész életük során láttak.

– Kétlem – jegyezte meg Paris halkán.

Neelix a hadnagy felé fordult, és olyan arcot vágott, mint ha tisztában lenne vele: kénytelen lesz meggyőzni a többieket az igazáról.

– Az Alcawell már akkor is réges-rég elhagyatott volt, amikor a környéken élő fajok közül az első kijutott az űrbe. Olyan sok hajó van ott, hogy biztosra veszem, megtalálhatjuk azt, amire szükségünk van. Odamegyünk, és egyszerűen elhozzuk az alkatrészeket azokról a roncsokról. Vagy esetleg összegyűjtjük azokat a fémeket, amelyekből elkészíthetjük magunknak az alkatrészeket.

Érdekes, de veszélyes elképzelés volt. Janeway hátrahajította a fejét a széke háttámlájára.

– Ha jól értem, Mr. Neelix, ön azt közölte velünk, hogy ismer egy régi űrkikötőt, ahol van néhány sorsára hagyott

hajó? És eddig még senki sem nyúlt hozzá ezekhez a... roncsokhoz?

Neelix megvonta a vállát.

– Azt, hogy járt-e már ott valaki, természetesen nem tudhatjuk. Annyi hajó van azon a bolygón, hogy össze se tudnánk számolni. Higgyék el, néhány alkatrész senkinek sem fog hiányozni.

– Mi nem szoktunk lopni – mondta Chakotay. A hangja olyan kemény és határozott volt, hogy Neelix kissé összezugorodott a hallatán.

Neelix úgy ráncolta a homlokát, mintha lázasan gondolkodna. Végül elvigyorodott.

– Ha majd meglátják azt a helyet, szerintem önök sem minősítik lopásnak azt, amire készülünk. Inkább... mentésnek nevezném a dolgot.

– Mentésnek? – kérdezte Paris. – Azt hiszem, ez a szó a mi számunkra nem ugyanazt jelenti, mint magának.

Neelix úgy tett, mintha meg se hallotta volna a közbevetést. Macskaszerű tekintetét Janeway-re függesztette. A kapitány legalább szerette volna megnézni az Állomást.

– Tudjuk, hogy ez a bázis melyik fajhoz tartozik? – kérdezte Tuvok.

– Nos... Fogalmam sincs – felelte Neelix. – De az biztos, hogy az a bizonyos faj már évszázadokkal ezelőtt elhagyta a bolygót.

Tuvok egymáshoz illesztette a bal és a jobb keze ujjainak végét; a két mutatóujjával elgondolkodva megérintette az ajkait.

– Ha ez a hely ilyen tökéletes a... mentésre – kérdezte lassan –, vajon mi az oka annak, hogy ön nem tért vissza oda, Mr. Neelix?

Neelix közelebb húzta magához Kest. A nő nyugodtan, érdeklődve pillantott rá. Kes, amikor leolvasta Neelix arcá-

ról, hogy nem akar választ adni Tuvok kérdésére, biztatóan bólintott.

Neelix oldalra billentette a fejét, felvonta bozontos szemöldökét, aztán ismét megrándította a vállát.

– Őszintén bevallom, én... – Felsóhajtott, és lehajtotta a fejét, hogy a többiek ne láthassák az arckifejezését. – Azt hiszem, az Állomás... valódi kísértettanya!

Paris felhorkant, és úgy dőlt hátra a székén, mintha egész végig valami ilyesmire számított volna. Tuvok meg se mocant, de Janeway tudta, ezek után már nem fogja támogatni a terv végrehajtását.

Csak B'Elanna arcán látszott az érdeklődés.

– A bolygón rengeteg régi hajó van – mondta.

Neelix felemelte a fejét.

– Igen.

– Elhagyatott hajók.

– Pontosan.

– Kapitány – mondta B'Elanna –, ha esetleg...

Neelix sietve közbevágott.

– Kapitány, ha nem mondtam igazat, és mégis meg számlálhatatlanul sok hajó az Állomáson, nem bánom, ott hagyhatnak azokkal a kísértetekkel!

– Ahogy engem is – mondta Kes halkán.

– Köszönöm, szerelmem – mondta Neelix, megszorítva a nő kezét. A többiek felé fordult. – Hát nem bámulatos?

Janeway döntött. Nem engedhették meg maguknak, hogy kihagynak egy ilyen lehetőséget.

– Azt hiszem, meg kellene néznünk ezt az Alcawellt! Mi a véleménye, Mr. Tuvok?

– Elvileg egyetérték, kapitány.

Janeway az elsőtisztjére nézett.

Chakotay beleegyezően bólintott.

Janeway elégedetten felállt.

– Neelix, kérem, adja meg Paris hadnagynak az Alcawell koordinátáit! B’Elanna, szeretnék nagyon gyorsan eljutni oda, de anélkül, hogy újabb károkat tegyünk a hajtóműveinkben. Mit javasol?

– Egyes hipertér – mondta B’Elanna.

A kapitány Paris hadnagy felé fordult és bólintott.

– Induljunk!

Paris hátracsúsztotta a székét, és intett Neelixnek, kövesse őt a hídra.

Amint kiléptek az ajtón, Janeway a többiek felé fordult.

– Mentés vagy fosztogatás, nekem egyremegy. Szükségünk van azokra az alkatrészekre! Az adott helyzetben félre kell tennünk a büszkeségünket.

Felállt, és közben elmosolyodott.

– Egyébként is, ugyan ki ijed meg pár kísértettől?

MÁSODIK FEJEZET

Janeway kapitány a készenléti szobában, az íróasztala mögött ülve a különböző jelentéseket olvasgatta. Időnként szeretett volna megszabadulni a rangjával és beosztásával együttjáró rengeteg munkától. Érdekes feladatokat kellett elvégeznie, izgalmas problémákat kellett megoldania, de közben mindig úgy érezte, egyre távolabb kerül az odahaza megszokott rutintól. Sokszor olyan döntések meghozatalára kényszerült, amelyek az Alfa Kvadránsban szóba se kerülhettek volna.

Időnként a hosszúkás ablakokra, a rajtuk túl fénylő csillagokra pillantott. Ilyenkor azt kívánta magában, bárcsak ismerősek lennének az alakzatok, de sokszor – igazság szerint egyre többször – élvezte, hogy nem azok.

– Kapitány! – Kim zászlós hangja szakította félbe a gondolatmenetét. – Megérkeztünk. Az Állomás fölött vagyunk.

– Kiváló, zászlós! – mondta Janeway. – Azonnal...

Kim azonban nem várta meg, hogy befejezze a mondatot.

– Azt hiszem, kapitány, ezt látnia kell!

Janeway érzékelte a Harry Kim hangját átható ámuldozást; elmosolyodott. Talán mégis volt valami valóság tartalma annak, amit Neelix állított? Bízott benne, hogy ez a helyzet. A Voyager valahogy elbicegett az Alcawellhez, de közben a kapitány végig amiatt aggódott, hogy kiderül, feleslegesen pazarolták el az utolsó energiaadagjaikat.

Letette az asztalára az adatblokkot, felállt, az egyik kezével gyorsan hátrasimította a haját, ellenőrizte, hogy egyetlen tincse sem szabadult ki, majd a készenléti helyiség ajtaján kilépve megérkezett a hídra.

Paris mozdulatlanul ült a helyén. Chakotay a kapitányi ülés szélén ült, Tuvok a taktikai konzol előtt állt. Valamennyien megdelejezetten bámulták a fő kivetítőernyőt. Janeway követte a tekintetüket, és amikor felfogta, hogy mit lát, önkéntelenül kinyílt a szája. Gyorsan becsukta – örült, hogy senki sem látta –, de az érzés, ami kiváltotta belőle ezt a reakciót, nem szűnt meg.

Az ablakon túl egymás mellett, hosszú sorokban elhelyezkedő úrhajók töltötték ki a teret. A bárka-mezőnek egyik irányban sem lehetett látni a végét.

Janeway megpróbálta korlátozni a látóterét, megpróbált egy kisebb részre fókuszálni. Úgy látta, valamennyi hajó ugyanolyan: kerek testükhöz három karcsú, leszállótámasztéknak látszó láb tartozott. Alakzatba rendezve, egymástól szabályos, egyforma távolságra álltak.

A kapitány tágította a fókuszot, ismét a teljes képet látta maga előtt. A hajók által alkotott sorok minden irányban a végtelenbe nyúltak. Ez meg hogy lehetséges? Janeway-nek komoly problémát jelentett a látvány, a rengeteg hajó látványának befogadása. Az egységek messziről nézve olyanok voltak, mintha szépen, rendezett sorokba állított gyerekjátékok lennének.

Játékszernek tűntek, de... De nagyon is valóságos hajók voltak.

– Kapitány! – Kim a műveleti konzol előtt állt, ujjait a képernyővezérlő gombokon tartotta. – A rendelkezésre álló információk alapján úgy vélem, ez a legnagyobb a négy... bázis közül. Mert gondolom, ezek tényleg bázisok. Vagy ta-

lán kikötők? A bolygó valamennyi földrészének közepén van egy ilyen létesítmény.

– Életre utaló jelek? – kérdezte Chakotay.

Kim elfordította a fejét a monitorról, megérintett néhány kapcsolót, elolvasta a képernyőn megjelenő adatokat, azután megrázta a fejét.

– Semmi, ami rágcsálónál nagyobb méretű élőlények jelenlétére utalna.

– Kapitány – mondta Tuvok. – A bolygó felszínén több helyen is számos, humanoid civilizációra utaló objektumok vannak, de egyik sincs olyan kiváló állapotban, mint ezek a hajók. A hajók között, egy bizonyos elv szerint elrendezve nagyobb méretű épületek romjai állnak. Úgy látom, hatékonyan és okosan használták ki a rendelkezésre álló teret.

– Ez a bázis mekkora? – kérdezte Janeway, aki egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a monitorról. – Viszonyítási alap híján nem igazán tudom felmérni.

Tuvok bólintott.

– Ez az egyetlen létesítmény kétszer akkora, mint a Föderáció által létrehozott Luna Állomás. A Mr. Kim által bázisnak nevezett négy létesítményen lévő hajók nagyjából akkora területet foglalnak el, mint a Vulkán egy nyolcada.

– Tehát ez egy bázis... vagy állomás, vagy kikötő... Az mindenesetre biztos, hogy négyszögletes. – Janeway megpróbálta annyira leegyszerűsíteni a képet, hogy könnyebben fel tudja fogni. – A Mr. Tuvok által közölt információkból az következik, hogy ha ennek a bázisnak az északnyugati sarka a Föderáció San Franciscó-i központjánál lenne, akkor a déli határvonala valahol Los Angelesnél, a keleti pedig Renónál húzódna.

Paris felfütyentett.

– Így van, kapitány – mondta Tuvok. – Bár kétlem, hogy a Földön ilyen tökéletes alakzatba lehetne rendezni ezeket a hajókat. – Mély lélegzetet vett. Janeway pontosan tudta, miért tart szünetet; mindig ezt tette, amikor olyan információkat kellett elemeznie, amelyekhez valamennyi spekulációs elem kötődött. – És van itt még valami. Ezeket a hajókat nem arra tervezték, hogy repüljenek. Legalábbis nem az általunk ismert módokon.

– Tessék? – Janeway megfordult, a vulkánra nézett.

Tuvok állta a kapitány pillantását. Megértette, Janeway miért lett egyszeriben ennyire izgatott. Neelixnek köszönhetően egy olyan technológiával kerültek kapcsolatba, amihez hasonlóval még egyikük sem találkozott.

Janeway a kommunikátor-kitűzőjére csapott.

– B’Elanna, látja a képet? A hajókat?

Miközben a Voyager megérkezett a bolygóhoz, B’Elanna gyakorlatilag ki se mozdult a gépházból, időt és erőt nem kímélve próbálta kipréselni az energiát a hiperhajtóművekből.

– Igen, kapitány.

– Van valami ötlete arra vonatkozóan, hogy mik lehettek ezek?

– Innen nem tudom eldönteni, kapitány. Ilyen távolságból még azt sem lehet megállapítani, hogy milyen energiaforrást használnak, de még azt sem, hogy milyen funkciót töltek be. Abban viszont biztos vagyok, hogy pontosan olyan fémekre van szükségünk, amilyenekből a hajók teste és hajtóműve készült.

– Kapitány! – Kim közben átment a tudományos konzolhoz. – A kikötők körül lévő romok... nagyon régiek. A kormeghatározó műszerek skáláján már nincs is ekkora érték. Egy biztos: ez egy hihetetlenül vén bolygó!